

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OJOG-BRAȘOVEANU, RODICA
320 de pisici negre / Rodica Ojog-Brașoveanu.-
Ed. a 4-a. - București: Nemira Publishing House, 2013
ISBN 978-606-579-675-1

821.135.1-312.4

Rodica Ojog-Brașoveanu
320 DE PISICI NEGRE

© Nemira, 2001, 2008, 2012, 2013

Lector: Cornelia STANCIU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-675-1

Capitolul I

ARESTAREA

Maiorul Cristescu o examinează câteva clipe, apoi scoase din buzunar un pachetel negru și-l puse pe masă.

- Ce-i asta? Un dar pentru Mirciulică?

- Ați vrut o probă, spuse Cristescu clătînând capul.

O aveți!

Bătrâna desfăcu hârtia încet. Rămase cu filmul în palmă și-l privi nedumerită.

- Ce trebuie să fac? Nu știu să umblu cu el...

- Țineți-l în dreptul luminii, zâmbi maiorul amuzat, și derulați-l încet... Destul! Imaginea nu vă spune nimic? Este filmul pe care i l-ați dat lui Raul Ionescu pentru a se familiariza cu topografia muzeului și, mă rog, pentru confecționarea cheii de la grilaj. Când v-ați întors acasă - evident, după ce ați fotografiat sălile muzeului, câteva tablouri și chiar pe câțiva dintre vizitatori - aparatul fiind încărcat l-ați declanșat, probabil din neatenție, și pelicula a înregistrat o parte din odaia în care ne

aflăm. Se vede limpede tabloul cu cale, scrinul, pendulul, chiar un colț de perdea. Vă dați seama că nu încap confuzii. Mi se pare de asemenea extrem de dificil să găsiți justificarea prezenței acestei imagini în filmul recuperat de la Dascălu.

Melania avu un surâs ciudat.

„Asta era probal Îngrozitor de caraghioasă! Cine s-ar fi gândit... Trebuia să distrugă filmul după confecționarea cheii. Cu nebunii nu e bine să pornești la drum, lucrul acesta se plătește. Și apoi Mirciulică...”

Revăzu scena. Motanul pe masă jucându-se cu aparatul, apăsând, fără ca ea să audă ori să bage de seamă, pe declanșator...

Se frânse dintr-odată. În fața maiorului nu se mai afla femeia fără vârstă, sprintenă și grațioasă, ci o străină. O străină cu chipul sleit, obosită și tristă.

Șopti, fluturându-și absentă degetele într-un ciudat rămas-bun:

– Mirciulică... Totdeauna mi-a fost teamă că nu-i tocmai sincer cu mine.

Motanul privea fix lumânările tortului. În ochii transparenți, flăcările aprindeau vâlvătăi lungi, de un verde-mineral ca otrava.

Picături de ceară roșie cădeau pe masă. Maiorul desprins ciorchinele fierbinte de la buza sfeșnicului și începu să-l modeleze între degete. Sufală în lumânare. Un zâmbet nesigur se ivi pe chipul Melaniei. Căută reazem și se ridică. O siluetă gracilă pe care ar fi putut-o doborî un copil.

– Știu ce am de făcut, șopti. Sunt aresta... da! Probabil va trebui să vă acompaniez.

Cristescu îi ocoli privirea. Din inima lui se alungaseră bucuria, satisfacția stridentă, drapelele și trâmbițele și focurile de artificii ale izbânzii.

„De ce dracu’“, se întrebă frământând nervos cocoșul de ceară, „de ce-a trebuit să-mi pice mie istoria asta pe cap? Bătrâna are un farmec căruia nu-i pot rezista, mă fascinează mintea și personalitatea ei, surâsul și aerul de fetiță neajutorată, parfumul odăii, și Mirciulică, și punga de fondante din scrin...”

Își închipuia, fără să fie convins că nu se înșală, că în alte împrejurări Melania Lupu ar fi continuat să ducă existența încântătoare pe care puțini bătrâni o cunosc. Trecea cu grație peste neplăcerile vârstei, nu se lăsase obședată de boală, economii și locul de veci, știa să-și inventeze o mie de bucurii. „Tablourile acelea blestemate i-au ațâțat fantezia. Goya și Rembrandt! Dacă nu s-ar fi spart atunci țeava de apă, nu le-ar fi descoperit niciodată. Și dacă vecinii ei nu s-ar fi lăsat antrenați în aceeași cursă dementă... Și dacă ceilalți, Scarlat, Ionescu, Dascălu, amețiți de miză, aceeași miză, n-ar fi mușcat din nadă. Aceeași nadă. Și dacă... Prea mulți dacă...”

Îi venea greu să-și ridice ochii. Un foșnet de mătase plutea în liniștea încăperii. Motanul încerca să își dezoade panglica roșie de la gât. Cu o mișcare mecanică, Melania își desprins perlele. Le lăsă să curgă printre degete, cântărindu-le parcă.

„Păcat, draga mea! O lovitură – căci nu văd de ce nu am spune adevărului pe nume – concepuseși o lo-vi-tu-ră, minunat combinată, care s-a sfărâmat ca un porțelan delicat. Ah! Gândește-te numai la performanța de a-ți fi dirijat complicități fără ca ei să te cunoască. Îți vine să plângi de necaz, dar crede-mă, Melanie, nu-i acum momentul. N-ai fi putut bănuși în ruptul capului că Mirciulică va declanșa aparatul foto.”

Inventarie obiectele înregistrate pe peliculă, singura probă împotriva ei: perdeaua, scrinul, tabloul de la bu-nica, pendulul cu muzică, lucruri dragi, căci nu-i fuseseră

niciodată indiferente obiectele care o înconjurau. Era o femeie de interior și-i plăcea, când deschidea ochii, să se lase desfătă de luciul catifelat al mobilei, de prospețimea unei acuarele sau de strălucirea serviciului de ceai, pregătit anume pe masă pentru a primi dimineața tot soarele pe rotunjimile de argint. Nu admisesese niciodată să păstreze un obiect, oricât de valoros, dacă el nu-i aducea frumusețe și bucurie.

„Colonelul proceda exact invers. La moartea lui ai vândut căpcăunii din lemn, și se zbârlea pielea doar privind-i, ca și oroarea aceea cubistă a domnului... mi se pare că-l chema Gleizes. O iei razna, Melanie! Nu-i momentul acum să-ți amintești lucrurile astea. Un fapt e in-con-tes-ta-bil! Dacă, printr-o minune, ar dispărea scrinul, tabloul cu cale, perdeaua și pendulul, proba, prețioasa probă a maiorului, pelicula descoperită la domnul Dascălu s-ar spulbera în vânt, ca un nimb de pădăie...”

Mintea bătrânei scotocea febril. Cum ar putea dispărea? Ah, focul! Cutia cu chibrituri se afla lângă tortul neînceput. N-avea decât să-l poftască pe Cristescu alături, în bucătărie, sub pretextul că vrea să se schimbe, și să scape un băț de chibrit.

Îi întâlnește privirea stingherită, interogativă în același timp. Melania întinse mâna plină de mărgele. Roși, rostind cu ochii plecați:

- Nu sunt într-o ținută potrivită... Mi s-a spus că la pușcărie se face mult... sport. Dacă ați vrea... În câteva minute pot fi gata.

Cristescu, prea obosit ca să mai reacționeze, se ridică. Bătrâna închise ușa în urma lui. Se apropie încet de masă, privind fix chibriturile. Ascunse cutia în palma mică. Ascultă zgomotele de alături și aprinse un băț lângă

perdea. Aproape instantaneu îl stinse, strivindu-l sub talpa pantofului.

- E o prostie, fetițo, șopti. O soluție vulgară la îndemâna oricărui apaș lipsit de spirit. Vei distruge proba, dar nimic nu te-ar mai putea dezvinovăți în ochii domnului maior. Te va urmări de aici încolo cu puteri înzecite și cu o ură neînduplecată. Sunt sigură că vei găsi altă ieșire pentru a scăpa din această mică încurcătură. Chicoti: De fapt, ai și găsit-o! Ești o șmecheră și jumătate, Melania! Bagă de seamă numai ca triumful să nu ți se citească în privire.

Peste cinci minute Cristescu o găsi gata echipată. Bătrâna, își zise, avea reprezentări ciudate despre sporturile practicate în penitenciare. Îmbrăcase o rochie cenușie, încheiată în față cu nasturi mari de cristal. Cravata, cu monogramă, era roșie. Din buzunarul de la piept ieșeau discret marginile unei batiste diafane, cu trandafiri însângerați. În sacul de voiaj înghesuise cutii de conserve, un termos, restul de fursecuri, spirtiera și o sticlă de Spumos. Observând privirea nedumerită a maiorului, Melania se scuză zâmbind:

- Schimbarea de aer îmi provoacă un apetit teribil. Când făceam excursii la iarbă verde, coșulețul meu de mâncare era totdeauna cel mai bine garnisit... Și apoi nu-mi place să mănânc singură în societate.

- Care societate?!

- În pușcărie îți faci o grămadă de cunoștințe.

Cristescu își simți inima grea. Nu încercă s-o contrazică. Bătrâna îi întinse mâinile. Întoarse capul gata, gata să plângă.

- Nu înțeleg, îngână maiorul.

Melania articulă greu:

- Cătușele. Știu de la portarul nostru, o persoană foarte instruită, că așa se procedează.

- A, da... Hm, bănuiesc că ne vom putea descurca și fără ele.

- Cum credeți. Totdeauna am susținut că sunteți un gentilom. Mirciulică poate să confirme. Adevărul este că mă scutiți de multe neplăceri. Există unele obiecte care te compromit, iar vecinii mei sunt în privința aceasta foarte severi.

Îmbrățișă încăperea într-o privire și suspină.

Pe palier îi întâmpină zâmbetul locotenentului Azimioară.

- Ah! exclamă bătrâna. Te pomenești că ai venit pentru ceașca aceea de ceai pe care v-am făgăduit-o de atâta vreme. Ce întâmplare neplăcută! E prima dată când nu pot primi un oaspete așa cum se cuvine. Trebuie însă să înțelegeți...

- Înțelege, spuse sec Cristescu.

Spectacolul bătrânei era peste puterile lui.

- Atunci... Melania ridică motanul care i se încurca printre picioare. Îmi dau seama că-i un abuz, dar când a fost vorba de prietenii mei, am găsit totdeauna cutezanța care în mod obișnuit îmi lipsește. V-aș ruga, domnule Azimioară, să vă ocupați de Mirciulică. Nu mă are decât pe mine, și nu cred că se va descurca singur. Poate veți încerca să-l cazați într-o familie dispusă să-i arate îngăduință.

Locotenentul, fără replică, dădu evaziv din cap. Își scoase batista, tamponându-și obrazul. Melania îi mulțumi cu lacrimi în ochi. Își lipi obrazul de capul motanului, șoptindu-i nedeslușit:

- Rămâi cu bine, Mirciulică. Nu sunt supărată pe tine. Dacă avem noroc, o să ne mai întâlnim.

Azimioară sigilă apartamentul, apoi căută motanul cu intenția să-l lase prin vecini. Nu-l găsi nicăieri și, în drum spre casă, intră la braseria Cina să bea o bere, spunându-și

că pentru el și Cristescu începe o binecuvântată perioadă de liniște. Slavă cerului, nu se naște câte o Melanie în fiecare zi.

Mașina tăie bulevardul, intrând pe Calea Victoriei.

„E vinovată“, gândi maiorul. „E vinovată, și totuși îmi pare rău. Mă gândesc ce figură va face când or să-i ia toate fleacurile din sac, Spumosul și conservele și celelalte - la naiba, totuși la noi nu-i camping - și mi se întunecă înaintea ochilor. Ar trebui să mă consoleze ideea că cel puțin de aici înainte nu-mi va mai da dureri de cap. Dar mă consolează?“

Stopul căscă un ochi roșu. La Casa Centrală a Armatei, un grup în haine de seară cobora scările râzând zgomotos. O blondă înaltă, cu blana pe umeri, ținea ridicată poala rochiei albe, să nu atingă trotuarul ud. Scoase un braț gol, ciufulind părul bărbatului de lângă ea. Hohotele de râs pătrundeau în mașină.

„Îmi pare rău de domnul maior“, gândi Melania Lupu. „E o persoană delicată, bine crescută și plină de sensibilitate. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-i procur din nou momente dez-a-gre-a-bi-le. Presimt însă că nu mă voi putea împiedica s-o fac. De fapt n-ai încotro, draga mea.“

Suspînul bătrânei răsuci un piron în inima maiorului. O ceață ușoară cădea peste oraș.

Capitolul II

NED MORTON ARE O IDEE

La sfârșitul lunii noiembrie 1975, începură în S., o mică localitate din Elveția, lucrările celui de-al IX-lea Congres al infractorilor din Europa. O sută optzeci și patru de invitați, capete de afiș pe listele Interpolului, talente autentice și verificate în materie de *hold-up*, delapidare, escrocherii fabuloase, falsificare de bancnote, spargerii de muzee, trafic de stupefiante și așa mai departe, sosiră în cursul dimineții într-o impresionantă procesiune de Mercedesuri și Cadillacuri. Procedând cu discreție, organizații închiriaseră în exclusivitate Hotelul Silentium, construit în mijlocul pădurii, pe malul unui iezor.

Oaspeții își petrecură agreabil ceasurile dimineții jucând golf sau tenis, sorbind cocteiluri ori cercetând atent împrejurimile și pistoletele minuscule ascunse sub reverul hainei. Aceștia erau prevăzătorii care țineau să se asigure personal împotriva unei eventuale descinderi a poliției locale. Cei mai mulți însă zăboveau la bar.

Se regăseau cu bucurie, se reînnodau prietenii, amintirile îi strângeau pe toți laolaltă, iar buna dispoziție generală se reflecta până și pe chipurile cele mai întunecate.

Gino Subtilul, un spărgător dotat din Neapole, ținu să ofere de băut la toată lumea. Când dădu ochi cu Gris-Gris cel înțelept, falsificator de bani din Grenoble, simți că viața merită într-adevăr trăită. Îl mai așteptau pe Ned. Ei trei lucraseră cândva în echipă. Și azi îi venea amețală când își amintea lovitura de la Zürich. Sfântă Fecioară, ce vremuri frumoase!

Gino zâmbi suficient uitându-se la masa invitaților din America și Canada. Erau îmbrăcați fistichiu, în sacouri roz sau verzi, pantaloni cărămizii în carouri și cravate bălțate. Îi făcu semn lui Gris-Gris.

- Ai zice că ăștia au uimit o Europă care, oricum, în două mii de ani a dat câțiva briganzi celebri?... Cine i-a poftit?

Francezul ridică din umeri.

- Șeful. Schimb de experiență. Consultanți și observatori.

- Ce-i în capul lui? Face cu ochiul peste gărlă?

- Așa cred. Ai văzut programul? Au drept de vot consultativ și pot participa la discuții.

Gino sări de pe scaun.

- Uite-l pe Ned!... Ned!

Un bărbat zvelt, cu ochi albaștri, atenți, și păr de culoare deschisă, le făcu un semn amical cu mâna. Avea mișcări degajate, elastice, și liniștea caracteristică indivizilor deprinși să se descurce totdeauna singuri. Trecerea lui fu notată cu satisfacție de femei. Ned părea însuși simbolul reușitei în viață. Îl simțea energetic, într-o excelentă condiție fizică, putând marca lejer un număr remarcabil de puncte la golf, dur în afaceri, serios și onest în limitele conveniențelor financiare. Nu avusese niciodată de-a face

cu poliția, iar în fișele Interpolului figura sub o cifră, A-207, fără nici un fel de date suplimentare.

- Ce bei? întrebă Gino.

Subtilul îl privea încântat. Ținea la Ned, și-l închipuia escrocul secolului. Ar fi încercat orice alături de el, un *hold-up* în Lună sau în seifurile F.B.I.-ului. Îl luă pe după umeri, cu sentimentul că nu se simțise niciodată atât de mulțumit.

- Ce bei? repetă.

Morton își lăasă pardesiul în brațele unui băiat de serviciu. Ochii lui cercetau atent barul.

- Pernod.

Pe buzele lui Gris-Gris cel înțelept alunecă un zâmbet.

- Ai luat obiceiuri continentale, *mon vieux*. Scotch-ul străbunilor nu mai e destul de bun pentru tine?

- Mă rușinez singur destul.

Gino făcu un semn spre celelalte mese.

- Băieții vorbesc numai despre manechinul cu briliante din Marsilia.

- Hm, făcu Ned, aș prefera să se vorbească mai puțin.

- Ce comision ai încasat?

- La trei sute de carate, căscă Gris-Gris, nu-i greu de ghicit. Te felicit pentru truc, Ned. Admirabil!

Gino bău paharul până la fund.

- Când am auzit povestea, credeam că o să plesnesc de râs. Cui naiba i-ar fi trecut prin minte să numere mumiile egiptene? Una în plus, vorba aia, nu se cunoaște. Manechinul tău a intrat în istorie!

Un tip masiv trecu pe lângă masa lor fără să se oprească.

- Ce-i cu Balena? se interesă Ned. Nu pare în apele lui.

- A reușit al treilea rateu la rând și a devenit superstițios. Pe Almaviva l-ai văzut?

- Nu.